

1. Знайомство з кімнатними піратами

Чорна Латка походив із давнього піратського роду. Він і справді носив латку, хоча вона прикривала не око, а дірку на рукаві його камзола, яким він колись зачепився за цвях. Його дідуся та бабусі були піратами. Його мама і тато були піратами. Здавалося цілком очевидним, що він також повинен стати піратом. Проте, як на зло, Чорна Латка не терпів моря. Мало того, він не зносив

води, причому в будь-якому вигляді: ані щоб пити, ані щоб купатися, ані щоб умиватися. Але понад усе він ненавидів морську воду. Якби на те його воля, Чорна Латка волів би ніколи в житті не ступати ногою на палубу корабля.

Якось він отримав листа від своєї прабабусі. Вона була дуже стара: їй виповнилося 107 років – і вона теж мала латки. Одна латка красувалася на її сукні, одна – на її смокінгу, чи, інакше кажучи, шкіряному піджаку до паління (вона просто обожнювала великі сигари), а ще одну латку їй нашили на великому пальці: прабабуся випадково дуже сильно порізала. Рана була претаскудна, і прабабуся зрозуміла, що вона вже надто стара, щоб самій за собою доглядати. Тому прабабуся попросила свого правнука приїхати і попіклуватися про неї. Отримавши листа, Чорна Латка страшенно зрадів: тепер він нарешті зможе пожити на суші!

Він поїхав до прабабусі й старанно піклувався про неї до самої її смерті (на той час їй уже виповнилося аж 112 років). Прабабуся залишила свій дім у спадок Чорній Латці, зазначивши, що вона сподівається,

що її правнук доглядатиме за домом. Ну, а Чорна Латка відразу ж написав листа своїм друзям, які жили на морі, але так само, як і він, моря не любили. Він запросив їх усіх приїхати і поселитися разом з ним у будиночку під номером 25 на Дельфінійчій вулиці. З цього і почалася історія кімнатних піратів.

Перш за все, серед них був Лисий Лоусон. Він мав грубезні м'язи і був страшенно сильний. Він міг нести під пахвами двох чоловік нараз – по одному під кожною. На його лисій голові не було ні волосинки, зате на самій маківці була витатуйована кольорова троянда, а під нею напис: "Кохаю матусю". Лисий Лоусон не любив плавати на кораблі, бо тоді він пропускав багато телепередач.

Поллі і Моллі були близнючками. Вони були однаковісінькі, за винятком того, що Поллі мала волосся зібране у хвіст над правим вухом, а Моллі – над лівим. Вони весь час, тобто абсолютно безперервно, сперечалися. Хоч що би не сказала одна, друга завжди це заперечувала, навіть якщо в результаті виходила нісенітниця.

Наприклад, Поллі казала:

– Ми сестри.

– Ні, ми не сестри! – тут же вигукувала Моллі. – Ми... – тут вона на мить замислювалася, здійнявши очі до неба, – брати, от!

– Ти дурна, – казала на це Поллі.

– З нас двох дурна якраз ти, – відповідала Моллі, і так тривало до безкінечності.

Близнючки не любили моря, тому що вони не вмiли плавати.

П'ятим і останнім з кімнатних піратів був Грудкуватий Грег. Взагалі-то він не виглядав грудкуватим – зовсім навпаки, він був довготелесий і худий, попри всю свою любов до їжі. Але хоч скільки би він не їв, він не товстiшав. Грудкуватий Грег узяв на себе все куховарство (і більшу частину походів по магазинах), і коли він готував вiвсянку, в ній завжди траплялися величезні грудки – того-то його так і називали. Він не любив плавати на кораблях, бо щоразу, коли він варив суп на кораблі, суп переливався через край. А коли киплячий суп вихлюпувався йому на ноги, він високо підскакував, вигукуючи різні страшенно негарні слова, як-ото “Бумбарашки!” або “Кособуцциси!”

Звичайно, серед п'яти піратів хтось мав бути головним, і капітан Чорна Латка вирішив, що є тільки одна відповідна кандидатура: він сам. На це було п'ять причин:

1. Це його будинок.
2. Він так сказав.
3. Він може перекричати будь-кого.
4. Йому подобається командувати.
5. Дивися пункт 2.

Першим рішенням Чорної Латки було призначити себе капітаном. Потім він призначив Грудкуватого Грега корабельним коком, Лисого Лоусона – своїм старшим помічником, а близнючкам заявив, що якщо вони зараз же не позакривають роти, він змусить їх пройтися по дошці за борт.

Кімнатні пірати не хотіли, щоби хто-небудь знав, де вони живуть, тому вони зняли з будинку табличку з номером, натомість повісили на комині чорний прапор з черепом і схрещеними кістками. Звичайно ж, усі сусіди негайно дізналися, що поруч із ними живуть пірати, але це їм не заважало, бо пірати переважно сиділи у себе в кімнатах (тому-то їх і прозвали кімнатними піратами).

сходи в будинку і замінили їх мотуззяними драбинами. Потім вони перефарбували всі стіни в блакитний колір, прикрасивши їх пухнастими білими хмарками, а під стелею почепили на нитках кілька великих пластмасових чайок.

Вони остерігалися нападу інших піратів, а тому тримали під кожним із вікон чималий арсенал: катапульти, шаблі й по декілька великих відер з водою після миття посуду. (Кімнатні пірати вважали, що намочити ворога – це НАЙСТРАШНІША РІЧ, яку з ним можна зробити.)

Кімнатним піратам щасливо жилося в будиночку під номером 25 на Дельфінячій вулиці. Кілька місяців сплигло навдивовижку спокійно (хоча близнючки і не любили плавати), але клопоти були вже не за горами.

2. Візит листоноші

Якось уранці капітан Чорна Латка стояв у вітальні, зусібіч оточений купами одягу. Він напружено прасував. Як правило, капі-

танові цілком успішно вдавалося уникати прасування (не кажучи вже про готування їжі, прибирання, тріпання, миття, чищення і підливання квітів), але зараз він був сердитий і роздратований – і мав уже цього досить. Він подумав, що оце він прасує вже не менше двох годин, а купа лахів на підлозі все ще вища, ніж крісло. Він люто жбурнув праску на стіл, після чого на ньому залишився чорний трикутний слід і різко запахло паленим.

– Це цілком безглуздо! – проревів він. – Пірати не повинні займатися прасуванням. У нас мають бути невільники, щоби вони робили за нас усю нашу роботу.

– Хороша ідея, – сказала Поллі.

– Ні, неправда, – негайно втрутилася Моллі. – Це дуже хороша ідея.

– Я якраз приблизно це й сказала, – вигукнула Поллі.

– Ні.

– Так.

– Ні.

– Так.

– ЗАТКНІТЬСЯ! – гаркнув капітан Чорна Латка. – Я придумав блискучий план.